

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. V. P.**, nar.,
státní příslušností Vietnam,
bytem,

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. CPR-27793-4/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPA-186659-7/ČJ-2020-000022-50, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a byla stanovena lhůta k opuštění území v délce 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že v jeho případě nebylo možné napadené rozhodnutí vůbec vydat, neboť je zjevně nepřiměřené. Dle žalobce žalovaný nesprávně aplikoval zákonná ustanovení, rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce je přesvědčen, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, žalovaný však skutkový stav vyhodnotil nesprávně. Správní orgány byly povinny dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné okolnosti případu svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Správní orgány však nedostály této povinnosti. Došlo též k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce, jakož ani zájmy synů žalobce a jeho manželky. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, a to konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku České republiky, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

3. Ačkoliv správní orgán I. stupně i žalovaný měli informace o existenci všech osob, které žalobce na území České republiky má, tedy svou družku a dva zletilé syny, nar. 1995 a 1991. Družka žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, oba synové jsou občany ČR. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a to s odkazem na skutečnost, že oba synové žalobce jsou již zletilí. Správní orgány však náležitě nezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude nepřiměřený ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, respektive ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány vůbec nezohlednily skutečnost, že celá rodina žije ve společné domácnosti. Nadto mladší syn žalobce, i když je již zletilý, je nezaopatřené dítě, jelikož studuje na Vysoké škole ekonomické v Praze a je plně odkázán na své rodiče.

4. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že není integrován do české společnosti, což bylo dovozeno z toho, že při podání vysvětlení na příslušném pracovišti policie ČR požádal o přítomnost tlumočnicka. K tomu žalobce uvádí, že je třeba odlišovat znalost českého jazyka pro každodenní komunikaci a formální český jazyk užívaný před úřady, právo jednat před úřady v mateřském jazyce je přímo zakotveno v čl. 25 Listiny základních práv a svobod, nelze tedy tuto skutečnost brát k tíži žalobce. Žalobce žije na území ČR od roku 1997, tedy již 23 let. Za dobu svého pobytu na území ČR si zde vytvořil široké ekonomické, sociální a zejména rodinné zázemí. Plně se integroval do české společnosti a přivykl místnímu způsobu života. Na druhou stranu pobytem na území ČR byly jeho vazby v zemi svého původu podstatně oslabeny a v případě nuceného vycestování zpět do

Vietnamu nebude mít žalobce nikoho, na koho by se mohl v nouzi obrátit. Celá jeho rodina žije zde v ČR. Řízení o povinnosti opustit území sice dle dikce § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech tam uvedených, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Takové řízení totiž může dle dikce zákona být zakončeno také usnesením o zastavení správního řízení a rovněž o povinnosti opustit území České republiky. Správní orgán a následně i žalovaný však tyto zákonné možnosti nebraly v potaz a neakcentovaly právě onu zjevnou nepřiměřenost.

5. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, kdy v daném případě byl učiněn závěr, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně posoudily přiměřenost právě též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Ohledně zkoumání možných dopadů rozhodnutí pro rodinné příslušníky žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013. Žalobce se domnívá, že v jeho případě tuto povinnost správní orgány zanedbaly, a to zejména vůči mladšímu synovi, kdy odloučením od něj by mj. došlo k ohrožení jeho péče a výchovy, neboť je nezaopatřeným dítětem. Nadto podávání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu je fakticky skoro nemožné, přičemž toto tvrzení se nevztahuje pouze na současnou dobu, kdy je situace navíc komplikovaná nouzovým stavem. V současné době je pro sjednání termínu osobního podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji zaveden systém slosovateľných registrací, avšak je nutné zdůraznit, že tato registrace nezaručuje, že žadateli bude termín přidělen.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Při jednání žalobce uvedl, že je nutné přihlédnout ke kontextuálnímu rámci zániku pobytu, kdy při rozhodování o zániku pobytového oprávnění v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20 nebylo posouzeno, zda žalobce představuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce inicioval obnovu řízení právě z důvodu uvedeného nálezu. Žalobce z titulu českého občanství svých dětí požádal o přechodný pobyt, je zde tak možnost vyřešit jeho pobytové oprávnění. Stav pandemie neumožňuje realizaci napadeného rozhodnutí, přičemž dle rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 A 31/2020 se správní orgán se musí zabývat možností návratu. Žalovaný se v rámci posuzování přiměřenosti nezabýval otázkou, zda lze s ohledem na věk žalobce po něm požadovat integraci v zemi původu. Na základě doplněné žalobní argumentace si soud připojil spis 19 A 7/2020 o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, č. j. CPR-12753-2/ČJ-2020-930310-V251, kterým byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovena doba k opuštění území EU. Z připojeného správního spisu věci senátu 19 A vyplývá, že žalobce rozsudkem s právní mocí dne 18. 1. 2016 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let za spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1, 2a, 3c trestního zákoníku, když byl dne 25. 9. 2019 podmíněně propuštěn se zkušební dobou do 25. 9. 2026.

8. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

9. Dne 17. 7. 2020 se žalobce dostavil na pracoviště OCP OPKPE Praha za účelem řešení jeho pobytu. Následně bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádné pobytové

oprávnění. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že je rozvedený a má dvě dospělé děti, které s ním zde žijí a mají české občanství. V současné době nemá žádné pobytové oprávnění, v minulosti zde měl trvalý pobyt, který mu však byl zrušen z důvodu spáchání trestné činnosti. K dotazu, zda plánoval vycestovat ve stanovené lhůtě do 3. 7. 2020, uvedl, že zatím ne, protože zde má děti, zatímco ve Vietnamu nemá kde bydlet, rodiče zemřeli. Na policii se dostavil svou situaci vyřešit, aby zde mohl zůstat s dětmi. Nevystoupal, protože koncem roku podal žádost na OAMP. Nemá žádné závazky a má dostatečné finanční prostředky. Živí jej jeho děti, pracují a finančně jej zajišťují. Ve Vietnamu mu nic nehrozí. Chtěl by zde zůstat, syn bude mít dítě a žalobce by mu chtěl pomáhat.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení § 2, § 3 a § 50 správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že tvrzená porušení uvedených zákonných ustanovení, jakož ani jiných ustanovení právního řádu neshledal. Rozhodnutí soud naopak považuje za zákonné a přezkoumatelné.

13. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*

14. Úvodem soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje, jak uvedl i žalovaný, vůbec nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobce představuje toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přítěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR.

15. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: *„Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. **Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.**“*

16. Ke stěžejní námitce žalobce, že se správní orgány nevypořádaly adekvátně se zjištěným skutkovým stavem, kdy dle žalobce nezohlednily tvrzené skutečnosti, konkrétně existenci rodinných vazeb v ČR a naopak absenci zázemí ve Vietnamu, soud uvádí, že správní orgány se s tímto posouzením vypořádaly dostatečně. Z postupu správního orgánu I. stupně i žalovaného je zřejmé, že byly zohledněny jak skutečnosti ve prospěch žalobce, tak i ty v jeho neprospěch. Soud proto námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí důvodnou neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z jeho rozhodnutí, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval závěry správního orgánu, které posoudil a náležitě odůvodnil, přičemž se vyjádřil ke všem z možných uvedených dopadů a přihlédl ke všem skutečnostem zmiňovaných žalobcem, neboť se zabýval jeho rodinným životem, délkou pobytu v ČR, stupněm integrace i možností opětovné integrace v zemi původu.

17. Soud má za to, že námitku nepřezkoumatelnosti spočívající v tvrzené absenci posouzení přiměřenosti zásahu ve smyslu posouzení způsobilosti žalobce se reintegrovat v zemi původu žalobce uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby při soudním jednání, neboť tak učinil teprve při jednání dne 3. 2. 2021, aniž by šlo o rozhojnění předchozího žalobního bodu alespoň ve fázi zárodku žalobního bodu. Přesto k tomu soud uvádí, že správní orgán I. st. se reintegrací žalobce zabýval, jestliže s ohledem na věk žalobce ji možnou shledal. S čím se i soud ztotožňuje, zejména pokud v řízení č. j. KRPA-373998-9/ČJ-2020-000022-SV, uvedl, že ve Vietnamu má 2 sourozence.

18. Správní orgán I. stupně se posouzením dopadů zabýval na straně 3 rozhodnutí, kde uvedl, že z tvrzení žalobce vyplynulo, že na území ČR žije spolu se svými zletilými dětmi. Žalobce může vycestovat, požádat o pobytový status, a opět se poté vrátit. Vycestováním nebude žalobci způsobena žádná zásadní újma, jakkoli samozřejmě vždy jistým způsobem k zásahu do soukromých a rodinných poměrů dojde. Fyzický kontakt lze navíc v dnešní době do jisté míry nahradit použitím moderních komunikačních technologií. Žalovaný se s tímto posouzením plně ztotožnil. K rodinným poměrům žalovaný podotkl, že žalobce uváděl, že jeho děti jsou již dospělé a žalobce živí, přičemž z tohoto je zřejmé, že jsou již plně soběstačné. Žalobci by dle žalovaného mělo být zřejmé, že legalizace neoprávněného pobytu cizince není standardně uskutečnitelná přímo z území ČR. Správní orgány se tak dostatečně zabývaly odloučením žalobce od rodinných příslušníků v ČR i optikou doby takového odloučení, resp. nemožnosti návratu žalobce zpět do ČR. Oproti rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 A 31/2020 se v posuzované věci nejedná o nezletilé děti, proto intenzita zásahu do rodinného života je nižší pro možnost efektivního využití telekomunikačních prostředků i možnosti vycestování synů za žalobcem. Čímž je zodpovězena i námitka žalobce o nemožnosti návratu s ohledem na vízovou politiku ČR

ve Vietnamu. I kdyby žalobci bylo fakticky znemožněno požádat o vízum, přičemž soudu je známo, že víza za účelem sloučení rodiny byla udělována, stále s ohledem na věk synů žalobce nejde o nepřiměřený zásah do rodinného života se zřetelem k zániku jeho pobytového oprávnění i důvodu zániku pobytu. Přičemž současnou dobu pandemie nutno vnímat jako dočasnou, tudíž ji vnímat jako dočasnou překážku vycestování žalobce z ČR.

19. Soud také považuje za vhodné poukázat na významné nesrovnalosti v jednotlivých sděleních žalobce.

20. Žalobce při podání vysvětlení dne 17. 7. 2020 uvedl, že je rozvedený, v ČR žijí jeho dva synové, kteří jsou občany ČR. Sdělil, že oba pracují a finančně žalobce zajišťují. Jeden ze synů očekával narození dítěte, žalobce chtěl proto na území ČR zůstat i proto, aby mu pomohl.

21. V žalobě ze dne 23. 11. 2020 žalobce akcentuje, že napadeným rozhodnutím dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života tím, že na území ČR má dva syny, kdy mladší z nich je sice již dospělý, avšak přesto je současně třeba na něj nahlížet jako na nezaopatřené dítě, neboť stále studuje, konkrétně Vysokou školu ekonomickou v Praze. Oba synové bydlí dle tvrzení žalobce, která uvedl v žalobě, ve společné domácnosti, přičemž tentokrát uvedl, že o nejmladšího syna stále pečuje, a syn je na žalobci (resp. rodičích) z důvodu studia finančně závislý. Zároveň žalobce zcela nově doplnil, že nepřiměřené dopady bude mít napadené rozhodnutí dále vůči jeho družce, respektive na jiném místě žaloby uvádí, že vůči manželce.

22. Součástí správního spisu je rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 19 A 7/2020-27 ze dne 27. 7. 2020 o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí č. j. CPR-12753-2/ČJ-2020-930310-V251 ze dne 21. 4. 2020. Z obsahu tohoto usnesení soud zjistil, že žalobce v tomto řízení uváděl, že na území ČR je od roku 1997, dále zde žije jeho syn narozený v roce 1995, který je občanem ČR. Dále žalobce sdělil, že zde žije s družkou, která zda má povolení k trvalému pobytu. Ve Vietnamu žijí dva sourozenci žalobce.

23. Žalobcova tvrzení v žalobě se značně liší od těch, která uváděl při podání vysvětlení, a též od tvrzení z předchozího řízení, a to přestože jednotlivé úkony byly učiněny v časově poměrně blízkém sledu. Soudu se proto jeví tvrzení žalobce nedůvěryhodná, neboť ani sám žalobce nebyl schopen jednoznačně postavit na jisto, jaké jsou jeho soukromé a rodinné poměry. Pokud soud pomine partnerství vrs. manželství, jde zejména o vyživovací povinnost vůči mladšímu synovi a absence jakéhokoliv zázemí ve Vietnamu. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že zde žijí jeho dva synové, kteří jsou občany ČR, a kteří oba pracují a finančně žalobce zajišťují. Jeden ze synů měl také očekávat narození dítěte. V žalobě pak uvádí, že má dva zletilé syny, přičemž jeden z nich studuje, vyžaduje však péči a finanční podporu žalobce, respektive obou rodičů, a je nutné na něj dle žalobce nahlížet jako na nezaopatřené dítě. V žalobě pak žalobce naopak zcela vynechal skutečnost, že jeden ze synů má očekávat narození dítěte.

24. Ze správního spisu připojeného k žalobě senátu 19 A však vyplývá, že žalobce má 2 zletilé syny české státní příslušnosti (nar. 1991 a 1995), kdy starší je ženatý a mladší studuje vysokou školu.

25. Přestože vycestováním žalobce dojde k významnému zásahu do jeho rodinného života, není tento zásah nepřiměřený, a to ani vůči jeho rodinným příslušníkům. Oba synové jsou dospělé osoby, omezení osobního kontaktu s rodičem pro ně bude

snesitelnější. Věk žalobce je sice vyšší, ale nedosahuje takové výše, aby i on se nedokázal vyrovnat s danou skutečností, zejména pokud svým protiprávním jednáním již takové odloučení založil při výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgán i žalovaný posoudili tuto situaci správně a rozhodnutí byla dostatečně odůvodněna.

26. Ztrátu pobytového oprávnění a na to navazující povinnost vycestovat z území České republiky zavinil žalobce spácháním závažné trestné činnosti, kdy se jako člen organizované skupiny dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami ve velkém rozsahu. Soud souhlasí se správními orgány, že je ve veřejném zájmu, aby se území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád ČR, tedy nikoli tací, co se podílí na výrobě a prodeji drog. Uložení povinnosti opustit území členských států EU je důsledkem skutečnosti, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně, čímž porušil právní předpisy ČR, přičemž v současné situaci tak musí nést negativní důsledky s tím spojené, a to v podobě nejistoty ohledně budoucího návratu do České republiky. Pokud hodlal žalobce poměřovat skutkově neprokázaný zájem ČR na přítomnosti vyživovacího rodiče 25 letého studenta se zájmem státu na ochraně před drogovou závislostí, potom lze konstatovat, že hodlal poměřovat nepoměřitelné. Přirozeně převažuje zájem státu na ochraně proti drogové závislosti, na které se žalobce aktivně podílel výrobou a šířením omamných látek. Nehledě k tomu, že tvrzení žalobce o jeho vyživovací povinnosti studujícího syna je nevěrohodné pro předchozí tvrzení, že jej živí naopak synové. Vedení společné domácnosti s družkou, osobou vietnamské státní příslušnosti, není samo o sobě okolností, která by vedla k závěru o nepřiměřenosti zásahu opuštění území ČR, jestliže žalobce může ve vztahu s družkou pokračovat ve společné zemi původu, nehledě k převaze zájmu státu na vycestování osoby páčající závažnou trestnou činnost oproti zájmu cizince naplnit svůj vztah s družkou.

27. Bez ohledu na pobyt žalobce na území ČR od roku 1997 má soud se zřetelem ke zletilosti jeho synů, věku žalobce a možnosti reintegrace v zemi původu i z důvodu zázemí původní rodiny a také s přihlédnutím k důvodu zániku pobytu soud neshledal nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky a tedy ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

28. S ohledem na vázanost soudu skutkovým i právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s.) je pro posouzení věci nerozhodné, zda následně bude žalobci přiznán jiný pobytový status.

29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 17. února 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce